

въ симпатитѣ на образована Европа; че въ това отношение Влашко и Молдова не биле полезни за едно Българско възстание, става явно въ 1821 год. когато нещастнитѣ хетеристи въ тѣзи земи се повдигнаха.

Рѣшителенъ прѣвратъ въ сѣдбата на България настана едва съ Одрински миръ. Въ 1829 год. Русситѣ подъ прѣдводителството на Дибича пристигнаха до Одринъ. Воюваха по крайбрѣжието на Черното море подпомагани отъ флотата. Въ Септемврия казацитѣ дойдоха до Люле-бургасъ и Чорлу; дѣсното крило при Еносъ и лѣвото крило на армията при Мидия се опираха на руската флота. Но войскитѣ въ Одринъ, за които въ Цариграоъ мислели че сж около 60,000 х. д., не бѣха повече отъ 20,000 х., Шкодренский паша съ силна войска арнаути приближилея билъ близо до Пловдивъ за когото вече турцитѣ казвали че направилъ прѣдателство; освѣнъ това у войската начнаха да се явяватъ болѣсти. Въ рѣшителната минута Русситѣ се възползували отъ страха на Турцитѣ и съ посрѣдничеството на Пруссия заключиха миръ на 14 Септемвр. Въ мирътъ се говори за освобождението на Гръция, Сърбия, Влашко и Молдова; Сърбия и Ромѣнскитѣ княжества минаватъ подъ русско покровителство. Тѣзи война възбуди между Българитѣ много по-голѣмо въодушевление нежели първитѣ войни, участието на доброволцитѣ небѣше малочислено, Българитѣ мислеха че земята имъ ще бжде освободена. Но съ договорътъ на мирътъ тѣхнитѣ надежди останаха излъгани. Българитѣ като не искаха да останатъ подъ турска власть, пакъ се на-